

Sygn. akt IX Ka 467/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Lech Gutkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w T. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 roku

sprawy **D. S.**, oskarżonego z art.178 a § 1 kk i art.178 b kk,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 27 lipca 2020 roku sygn. akt II K (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) w pkt I w miejsce kary ograniczenia wolności, na podstawie art.178 a § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- b) w pkt III podwyższa orzeczoną karę do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- c) uchyla pkt V i IX wyroku;
- d) na podstawie art.85 § 1 kk i art.86 § 1 kk łączy orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i orzeka łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w C. kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 734,84 (siedemset trzydzieści cztery złote i osiemdziesiąt cztery grosze) zł tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji oraz kwotę 20,- (dwadzieścia) zł tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 467/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 lipca 2020 r. o sygn. akt II K (...)

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i>

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za czyn z art 178a § 1 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kara wymierzona oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 kk rzeczywiście nie mogła się ostać. Skarżący miał rację twierdząc, że pomimo poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, sąd meriti niesłusznie dopatrywał się występowania okoliczności łagodzących uzasadniających orzeczenie za w/w czyn kary ograniczenia wolności. Karę tą, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności relewantnych z punktu widzenia reguł określonych w art. 53 kk, uznać należało za rażąco łagodną w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk dla niepoprawnego oskarżonego. Oskarżony, który był osobą kilkakrotnie karaną sądownie, dopuszczając się przypisanego mu</p>		

zaskarżonym wyrokiem czynu z art. 178a § 1 kk, skierowanego tym razem przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, po raz kolejny wykazał się lekceważącą postawą wobec porządku prawnego. Czyn ów nie jawił się zaś bynajmniej jako błahе naruszenie reguł prawa drogowego o jedynie formalnym charakterze. Oskarżony rzeczywiście poruszał się samochodem w stanie nietrzeźwości w porze nocnej, gdy ruch zwyczajowo jest niewielki. Nie uprawniało to jednak wcale do stwierdzenia, że jego zachowanie polegające na naruszeniu elementarnej zasady stojącej na straży bezpieczeństwa w ruchu, jaką jest nakaz zachowania trzeźwości, nie wiązało się ze stworzeniem realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa. Oskarżony wsiadł za kierownicę mając w organizmie ponad 1,5 promila alkoholu w organizmie. Zawartość tej substancji ponad trzykrotnie przekraczała zatem ustaloną w art. 115 § 16 granicę stanu nietrzeźwości. Oskarżony nie mógł więc w żadnym razie rozsądnie przypuszczać, że znajduje się w stanie uprawniającym go do prowadzenia pojazdów. Mając na uwadze, że wioził on pasażerów, a w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie budziło wątpliwości, że taka ilość alkoholu wpływała negatywnie na jego sprawność psychomotoryczną jako kierowcy i istotnie upośledzała zdolność kierowania pojazdem, w pełni uzasadnione było stwierdzenie, że spowodował on znaczne, realne zagrożenie dla bezpieczeństwa nie tylko swojego, ale i innych uczestników ruchu. W/w okoliczności, oceniane w powiązaniu z tym, że uciekał on przed próbującymi zatrzymać go policjantami, wykluczały uznanie, że wystarczające do

<p>wdrożenia go do przestrzegania prawa byłoby orzeczenie kary ograniczenia wolności. Oskarżony w toku postępowania przyznał się wprawdzie do popełnienia czynu, jednakże zważywszy na to, że został on zatrzymany na tzw. gorącym uczynku, a doświadczenia z przeszłości nie były w stanie skutecznie wdrożyć go do poszanowania porządku prawnego, racjonalnie sformułowanie tylko na tej podstawie przypuszczenia, że wszystkie cele kary zapewniłoby orzeczenie za występki z art 178a kk kary łagodniejszego rodzaju, niż kara pozbawienia wolności, było niemożliwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut niewspółmierności kary orzeczonej za czyn z art 178b kk</p> <p>rażącej kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący trafnie wywodził, że również i kara wymierzona za w/w czyn - jako nieuwzględniająca należycie wszystkich okoliczności obciążających - nie mogła się ostać. Ignorując sygnały do zatrzymania</p>		

<p>dawane przez policję, oskarżony, który prowadził pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości, a wcześniej był już kilkakrotnie karany za popełnianie innych przestępstw, po raz kolejny okazał lekceważenie dla porządku prawnego. Jawił się on jako osoba niepoprawna. Zważywszy na to, że wcześniej stosowane wobec niego kary nie były w stanie wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego, wykluczone było uznanie, że wymierzenie mu za czyn z art 178b kk kary w minimalnej przewidzianej w zagrożeniu ustawowym, wysokości, byłoby wystarczające do zapewnienia realizacji wszystkich celów kary. Karą adekwatną do znacznego zawinienia oskarżonego, który w pełni świadomie zignorował wezwanie policjantów oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu rzeczywiście była kara powyżej dolnej granicy zagrożenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonym za czyn z art 178a kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie sądu odwoławczego brak było podstaw do zaostżenia w/ w orzeczenia o środka karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Uznając, że wystarczające będzie wymierzenie w/w środka w wymiarze 3 lat, sąd meriti należycie uwzględnił całokształt okoliczności dających obraz oskarżonego jako kierowcy, pozwalających na ocenę zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu związanego z jego uczestnictwem w nim w tym charakterze. Ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Orzeczony zakaz ma uniemożliwić sprawcy ponowne popełnienie przestępstwa tego samego rodzaju, a jednocześnie wyeliminować go na pewien czas z ruchu. W wypadku tego środka najistotniejsze znaczenie mają zatem cele zapobiegawcze, a przy oznaczaniu jego zakresu to właśnie przede wszystkim okoliczności, pozwalające na ocenę tego, czy sprawca daje rękojmię bezpiecznego prowadzenia pojazdów, winny być brane pod uwagę. Brak uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji przemawiał w tym kontekście na korzyść oskarżonego w tym sensie, że uzasadniał przypuszczenie, że nie było potrzeby jego wyeliminowania z ruchu na dłuższy okres czasu. Dnia 29 grudnia 2019 r., wsiadając za kierownicę w stanie nietrzeźwości, bez wątpienia zachował się on nieodpowiedzialnie</p>	

<p>jako uczestnik ruchu. Zważywszy na brak uprzedniej karalności za czyny tego rodzaju i fakt przyznania się do winy, nie jawił się on jednak jako osoba, która wykazuje absolutnie nieprzejednany stosunek do reguł obowiązujących w ruchu, a tym samym taka, której orzeczenie zakazu w minimalnym wymiarze nie będzie w stanie uświadomić wagi przestrzegania zasad obowiązujących w tymże ruchu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzuty zmierzające do wykazania wadliwości orzeczenia o kosztach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W związku ze zmianą wyroku polegającą na podwyższeniu przez sąd odwoławczy wymiaru kary zasadniczej dotychczasowe orzeczenie o kosztach zawarte w zaskarżonym wyroku wymagało uchylecia.</p> <p>Nie dało się jednak zaprzeczyć, że skarżący trafnie zauważył, że orzekając o kosztach, sąd nie</p>		

tylko błędnie ocenił możliwości płatnicze oskarżonego, uznając, że pozwalały mu one na uiszczenie wyłącznie wydatków postępowania, ale i błędnie ustalił wysokość tychże wydatków. Uwadze sądu meriti umknęło, że rozpoznanie przedmiotowej sprawy wiązało się nie tylko z kosztami doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i postępowaniu sądowym (2*20 zł) oraz kosztami pozyskania karty karnej (30 zł), ale i wynagrodzeniem dla biegłego za sporządzenie opinii w kwocie 648,84 zł (k. 62 i 83). Przed wszystkim jednak błędnie uznał, że będący osobą młodą, zdrową oskarżony nie będzie w stanie uiścić całości kosztów postępowania. W rzeczywistości brak było okoliczności, które uzasadniałyby przypuszczenie, że jego sytuacja materialna, oceniana także przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności odzwierciedlających jego zdolności zarobkowe, była taka, że uiszczenie kosztów postępowania za pierwszą instancję w niewielkiej w istocie łącznej kwocie 734,84 zł wiązałoby się z nadmierną uciążliwością dla niego.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.	
Zwi ęz le o powodach uwzgl ędnienia okoliczno ści	
ROZSTRZYGN IĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygni ęcie o konsekwencjach popełnienia obu czynów przypisanych oskarżonemu - poprzez zaostrenie kary za czyn z art 178a kk i orzeczenie w miejsce kary 10 miesięcy ograniczenia wolno ści kary 10 miesięcy pozbawienia wolno ści, podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolno ści za czyn z art 178b kk z 3 do 6 miesięcy, a także orzeczenie w miejsce w/w kar kary 1 roku pozbawienia wolno ści jako kary łącznej	
Rozstrzygni ęcie o kosztach post ępowania za pierwsz ą instancj ę - poprzez uchylene w zwi ązku z ukształtowaniem na nowo kar zasadniczych.	
Zwi ęz le o powodach zmiany	
Skarżący zasadnie zakwestionował jako zbyt łagodne obie kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu. Sąd meriti wprawdzie trafnie odtworzył przebieg wydarzeń i istotne okoliczności popełnienia czynu, jednakże przydając nadmierne znaczenie przyznaniu się oskarżonego do winy i bagatelizując zawartość alkoholu w jego organizmie oraz jego uprzednią karalność, niesłusznie uznał, że do zapewnienia realizacji wszystkich celów postępowania wystarczające	

będzie orzeczenie wobec niego łagodnych kar: 10 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art 178a kk i kary pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze za czyn z art 178b kk. Ustalone okoliczności jednoznacznie świadczyły o tym, że oskarżony był osobą niepoprawną, lekceważącą porządek prawny. Zważywszy na to, że prowadząc pojazd mechaniczny w sytuacji, gdy miał ponad 1,5 promila alkoholu w organizmie, w sposób istotny, świadomie naruszył on jedną z elementarnych zasad stojących na straży bezpieczeństwa w ruchu, jaką stanowi obowiązek zachowania trzeźwości, a także umyślnie zignorował sygnały policjantów nakazujące mu zatrzymanie się do kontroli, wykluczone było tak pobłażliwe potraktowanie go, jak uczynił to sąd I instancji. Skarżący trafnie wskazał, że karą, która należy uwzględnić będzie całokształt okoliczności popełnienia czynu z art 178a kk oraz okoliczności dotyczące osoby oskarżonego, adekwatną do jego zawinienia i społecznej szkodliwości tego czynu, będzie nie kara łagodniejszego rodzaju, jaką jest kara ograniczenia wolności, ale kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy. Zgodzić należało się również z nim, że w wypadku czynu z art 178b kk adekwatnym środkiem reakcji karnej będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary w tej wysokości zapewnią realizację celów postępowania zarówno wobec niepoprawnego oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy dokonał odpowiedniej zmiany kar orzeczonych w pkt I i III zaskarżonego wyroku.

Dokonanie opisanej wyżej modyfikacji pociągało za sobą konieczność uchylecia zawartego w pkt V wyroku orzeczenia o karze łącznej. Orzekając o niej na nowo, sąd odwoławczy uznał, że należyte podsumowanie przestępczej działalności oskarżonego, która objęta została zaskarżonym wyrokiem, stanowić będzie kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, a więc łagodniejsza, niż wnioskowana przez skarżącego. Mając na uwadze, że po dokonanej zmianie wyroku możliwe było wymierzenie kary łącznej w granicach od 10 miesięcy (najwyższa z kar jednostkowych) do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (ich suma), karę łączną 1 roku pozbawienia wolności uznać należało ją za sprawiedliwą reakcję karną na czyny oskarżonego. Między przestępstwami, za które zostały wymierzone mu kary jednostkowe zachodził bliski związek czasowy, oba skierowane były też przeciwko tym samym dobrom prawnym, jednakże były one

różnie kwalifikowane. Względny przewagi indywidualnej przemawiały w tej sytuacji za ukształtowaniem kary łącznej przy skorzystaniu zasady absorpcji z przewagą zasady absorpcji. Charakter związków między czynami (bliskość czasowa, tożsamość naruszonego dobra) sprzeciwiał się orzeczeniu kary łącznej zbliżonej wysokością do sumy kar jednostkowych, jak chciał tego prokurator. Kierując się powyższym, po uchyleniu rozstrzygnięcia zawartego w pkt V zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy, na podstawie art 85 § 1 k i art 86 § 1 kk, połączył orzeczone przez siebie wobec oskarżonego kary jednostkowe, orzekając w ich miejsce karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej z uwagi na to, że oskarżony był osobą skazaną na karę pozbawienia wolności w chwili popełnienia przestępstw osądzonych zaskarżonym wyrokiem było wykluczone. Jako osoba uprzednio kilkakrotnie karana sądownie, która wciąż narusza prawo i w okresie objętymi aktem oskarżenia dopuściła się dwóch kolejnych przestępstw, tym razem skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, i tak nie dawał on jedną ręką przestrzegania prawa w razie poprzestania na zastosowaniu wobec niego środka probacyjnego.

Sąd odwoławczy nie doszukał się natomiast podstaw do ingerencji w orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów. Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczenia o środku karnym z art 42 kk wymierzonym za czyn z art. 178a kk sformułowany przez prokuratora nie zasługiwał na uwzględnienie. Brak było zatem podstaw do zmiany zarówno tego rozstrzygnięcia, jak i rozstrzygnięcia o łącznym zakazie prowadzenia pojazdów w sposób postulowany przez skarżącego. Uwzględniając zarówno ogólne dyrektywy wymiaru środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów uznać należało, że orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym za czyn z art. 178a kk na okres 3 lat adekwatne będzie do niebezpieczeństwa, jakie może powodować jego uczestnictwo w ruchu w charakterze osoby prowadzącej pojazd mechaniczny. Trafne było również orzeczenie o łącznym zakazie prowadzenia pojazdów. Sąd meriti, który podobnie, jak skarżący, uznał za celowe ukształtowanie go na zasadzie pełnej absorpcji, zasadnie stwierdził, że łączny zakaz na okres 3 lat wraz z karą zasadniczą oraz świadczeniem pieniężnym zapewnią realizację wszystkich celów postępowania.

Zastrzeżeń nie budził też sposób, w jaki ukształtowane zostało obligatoryjne orzeczenie o świadczeniu pieniężnym.

W związku z ukształtowaniem przez sąd odwoławczy na nowo orzeczenia o karach, uchyleniu podlegało zawarte w pkt IX wyroku orzeczenie o kosztach za postępowanie pierwszoinstancyjne.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też po dokonaniu opisanych wyżej zmian został on w pozostałym zakresie utrzymany w mocy.

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.2013.663) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z dnia 30 czerwca 2014 r.), sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje oraz obciążył go całością wydatków postępowania w sprawie, tj. kwotą 734,84 zł stanowiącą równowartość wydatków za postępowanie przed sądem pierwszej instancji oraz kwotą 20 zł stanowiącą równowartość wydatków postępowania odwoławczego (za doręczenia). Skarżący trafnie wskazał, że brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony nie będzie w stanie uiścić kosztów postępowania.

PODPIS